

Післямова
до
політзань

НАОДИНЦІ З ІСТОРІЄЮ

У сорока п'яти політгуртках комсомольського політнавчання Олександрівського району новий навчальний рік слухачі почали з вивчення матеріалів липневого (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС, або з Ленінського уроку, присвяченого 60-річчю ВЛКСМ.

Цікаво пройшло перше заняття в комсомольській організації колгоспу «Іскра». Пропагандист політгуртка «Конституція розвинутого соціалізму» Лариса Степанівна Брух уміло підшукала нові ефективні шляхи до свідомості слухачів, використала при цьому всі можливі технічні засоби, наочні помічники. Вона увімкнула програвач — напружену тишу розірвав голос делегата III з'їзду комсомолу І. Соколовського. Звучать з уст очевидця спогади про перші справи комсомолу, про вождя світового пролетаріату В. І. Леніна.

Не встигли ще злягтися враження від розповіді Соколовського, а пропагандист надає вже слово ветеранові олександрівського комсомолу, колишньому червоному козакові з улавленого айська Віталія Примакова — Я. А. Тищенко.

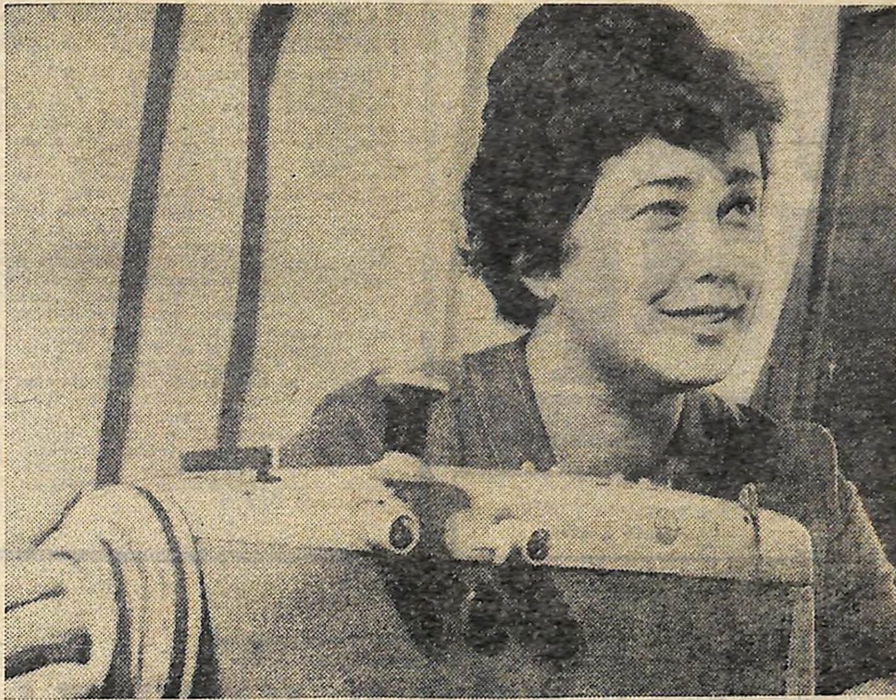
Скільки років, щиро розповідає ветеран, та бачиться Ніні Жук, Василеві Галушці, Михайлові Зіменку, Сашкові Мокроснопу, їхнім товаришам, як їхні ровесники з далеких двадцятих років стеленими клінками пишуть на сторінках громадянської війни історію комсомолу... У виступах пропагандиста, гостей Я. А. Тищенка, О. М. Зикова та І. А. Зярянюка, багатьох учасників Ленінського уроку немало було сказано про героїку минулих років, про ті невідкладні завдання, які належить виконувати сьогодні, здійснюючи рішення липневого (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС.

Виступи ветеранів на Ленінських уроках — це завжди цікаво, хвилююче. Іскриця тут потіснила. І. А. Зярянюк, наприклад, зумів цікаво й повчально розповісти про значення липневого (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС для сільського господарства.

Як і на кожному Ленінському уроці, були тут і квіти, і комсомольські пісні, і радісні усмішки, і напруга слів ветеранів партії та комсомолу.

Урочисті хвилини по-звучали. Попереду у молодих іскриця, як і в інших слухачів комсомольського політнавчання, великий час роботи. Роботи над собою, роботи творчої, наполегливої, необхідної.

М. ДУМНИЧ.

Трапляється часом так, що ви купили сукню, а вона трохи довга на вас. І тоді доводиться відкритися. В ательє не завжди швидко допоможуть вам. Зате в Будинку одягу м. Кіровограда кожному покупцю чекає сюрприз. Щоб підкорити плаття чи іншу річ, вам не треба бігти в майстерню. Тут же поруч, за кілька кроків від прилавка, працює досвідчена майстриня Жанна Лехан, яка залюбки виручить вас. Усе зробить до ладу і приязно скаже: — Носіть для краси і вітхи. На фото: Ж. ЛЕХАН.

Фото В. ГРИБА.

ЗІПСОВАНИЙ НАСТРІН

Ідальня № 19 м. Кіровограда обслуговує тридцять середню школу. Здавалося б, проблему гарячих обідів у закладі розв'язано. Та це далеко не так. Повари постійно забувають, що їхній прямий обов'язок — готувати їжу швидко, смачну, калорійну. Іноді трапляється, що учень за 15—20 хвилин

великої перерви не встигає пообідати, бо чекає, коли ж довариться борщ чи каша. А коли скуштує хоч ложку такої наспіх звареної страви, то апетит у нього пропадає на весь день.

Книги скарг не випросяш. Її заховають далі від людського ока.

На вимоги педколективу навести порядок у їдальні її завідувача М. В. Забрідня не реагує.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
учитель.

Зустріч для тебе

У двадцять три роки по-світу.

У книжковій шафі заховано його листи з війни. Велика цінність і страшна пам'ять: «Ворога підбито, покалічено, але не добито, його ще треба добити. А зничено фашистського звіра на його землі — і піднесемо переможний прапор над Берліном. Тоді ми повернемося на свою Батьківщину визволителями від коричневої чуми, від «нових порядків у Європі». 23 березня 1945 року».

Читав своїм хлопцям ці листи. Нехай ростуть не тільки військові, а й збудовники, навісники патріотами Вітчизни.

Прощаючись, Степан Іванович затримав мою руку і по короткій мовчанці сказав:

— Увесь світ захоплюється польотами космонавтів, а люди ці починають свій шлях до зірок із земного дитинства. Можливо, з першої моделі ракети чи планера починають... Певно, серед моїх хлопців теж будуть майбутні пілоти, авіаційні інженери, а може, й космонавти.

А. СЕРІКОВ,
спецкор «Молодого комунара».

НА ДУМКИ про вірність вибраному шляху, улюбленій справі навіртає доля незвичайної людини — С. І. Коношенка, незмінного друга і радника школярів Олександрівки, директора районної станції юних техніків.

Його станція знала далеко за межами Кіровоградщини. Вихованці Степана Івановича перемогли на обласних, республіканських і всесоюзних змаганнях авіа- та ракетомоделистів. У кімнаті, де розмістилася постійно діюча виставка станції, зберігається більш як півсотні дипломів, грамот, чемпіонських медалей і стрічок. Близько ста раз писали газети і журнали про майстерність і перемоги підкорювачів «малого космосу».

Численні фотографії зупинили урочисті миті: ось попередні 12-тисячної колонні делегатів піонерського зльоту України четверо хлоп'ят котять Хрещатиком п'ятиметровий макет ракети «Піонер», а он Сергій Безпечний порядкує коло першої в СРСР моделі ракети «Сатурн» з вісьмома двигунами...

Щоб оповісти про кожну експонат, не вистачить і двох днів. А скільки діти вклали в них сил! — мовить С. І. Коношенко. — Праця в гуртку допомагає їм закріплювати

і розширяти знання, здобуті в школі на уроках фізики, математики, хімії, креслення, вчить застосовувати їх на практиці при виготовленні літаючих апаратів. А постійне прагнення школярів зробити щось гарне, оригінальне якраз і викликає потребу наполегливіше вивчати програмовий матеріал, опановувати додаткову інформацію в галузі точних наук.

У дітей, що відвідують гуртки, створюється чітке уявлення про сучасне виробництво і його основні елементи, пробуджується інтерес до техніки, працюючи починають сприймати як творчий процес, вона зацікавила і вабить їх.

Хлопчик, який сьогодні вчиться майструвати моделі, засвоює ази конструювання, завтра може стати творцем нових машин, раціоналізатором, винахідником, спеціалістом високого класу. Взагалі, школярі в технічних гуртках швидше і повніше вибирають майбутні професії.

Григорій Балюк, наприклад, будучи учнем Олександрівської середньої школи № 2, активно відвідував радіоконструкторський гурток, а потім вступив на радіотехнічний факультет Запорізького машинобудівного інститу-

ту. Нині працює інженером конструкторського бюро. Радую його листи: «Я не шкодую, що пішов на радіотехнічний факультет. Вважав: любов до радіотехніки, яку прищепив мені гурток, багато значить у моєму житті».

— А самі ви, Степане Івановичу, як починали?

ЗІРКИ ЗЕМНОГО ДИТИНСТВА

— Як і ці хлопчики, — задумливо усміхнувся вчитель, кивнувши на рядок вигорілих чубчиків.

На великій перерві вся дівчата збілася в коридорі. Стояла запускання дощатих рейках модель невеличкого паровозика з чотирма вагончиками. Робив це неквапливо. Придивився, чи все розставив правильно, і лише тоді звільнив состав. Вибухнули захоплені вигук, оплески. І Стопін довелось ще кілька раз повертати паровоз

лишків, зайців, кунців. Б'ю взимку і влітку, весною і восени. Ну, досить про себе. Передаю слово...

— Ми тут! — разом відгукнувшись М. С. Ковалевський, мідишник Новгородківського районного об'єднання «Сільгосптехніка», та М. О. Левчук, працівник Новомірогородської райспоживспілки. — У балці Широкий вам уже нічого робити: всіх ондатр ми виводили. Так що... вибачайте.

— Вам добре, бо все минулося гаразд, — втрутився в розмову працівник колгоспу імені XXV з'їзду КПРС села Куцеволівки Онуфріївського району В. Г. Бижко. — А я... Іхав мотоциклом берегом Дніпра. Дивлюся — на дорозі четверо диких поросаток. Стоять і кувкають, наче драгуються. Ну я ж людина, слухайте! Вбів невеличкого, кілограмів на вісімнадцять. Так забравши нотім рушницю (технічно несправну, незареєстровану, але ж мою!), ще й 130 карбованців штрафу сплатив. Хіба справедливо це?

— Несправедливо! — підтримав Бижко мешканець міста Олександрії В. В. Бокай. — Ідучи травою Кремезчук — Олександрія, збив я дику свиню. Ненароком, звичайно. Шкода було стільки м'яса

залити безпритульним собакам, узняв додому. Навіть вам — 180 карбованців штрафу! Запрогестував — передали справу в народний суд.

— За дику свиню таку суму? Це дрібниця! — зірвався з місця шофер Олександрівської ветеринарної дільниці В. П. Лічман. — А за що з мене здерли тисячу карбованців? За кунців! Людям на комірці...

— Бо ви кустарі-однорічники! — відізвали мешканці села Зибкового Онуфріївського району І. Жилин, В. Косматенко, І. Коробльов, І. Морозов, П. Барминов та І. Пеліпась. — Громадою треба на дику свиню. Ось ми вбили козулю, а нас покарали на 270 карбованців, які поділили на шістьох.

— Слово — господарям! — урочисто сказав головуючий.

Господарі — майстер Голованівського пункту Емилівського хлібоприймального підприємства А. С. Мостовик, монтер колії 339-го кілометра Гайворонської дистанції Одесько-Кишинівської залізниці О. Г. Таган, слюсар Голованівського пункту Емилівського хлібоприймального підприємства І. С. Мостовик, шофер Голованівського між-

колгоспбуду О. С. Шевчук, вантажник Голованівської райспоживспілки П. Ф. Грицько — добувають звірину в урочисті «Голоче». Правда, про досвід вони мало розповіли, бо за своє «мисливство» теж заплатили від 130 до 220 карбованців штрафу кожен. Тож обмежались наріканнями на це завжди щасливу браконьєрську долю.

— Досить розмов! — забувши про порядок ведення зборів, вигукнув С. Д. Барабани з Гайворона. — Поки ми тут засідаємо, мисливці-професіонали займаються ділом. Пропоную прийняти звернення до всіх губителів, даруйте, любителів природи області!

Та заклоченого документа браконьєри не встигли прийняти: саме нагодився лісник, тож довелось виносити ноги. Логічний фінал.

Ті, читачу, правий: «формулу» не було. Але є ті, хто міг би на ньому висунути Особи і факти не загадані, а реальні. На жаль, і боротися з ними, певно, треба не тільки з допомогою штрафів.

М. ЛИТВИНОВ,
громадський інспектор
обласного відділення
Товариства охорони
природи.

ПРИРОДА І ТИ

ЗА ЩО КАРАЮТЬ «ЛЮБИТЕЛІВ»

РЕПОРТАЖ-ФЕЙЛЕТОН З ЛІСУ

У НЕТЯХ Голованівського лісу на обласній, умовно назвемо його, форум у співвідношенні один до тисячі справжніх мисливців — професіоналів зібрався браконьєр-любитель. Не вірите? Діляться ж досвідом хліборобів і харчовиків, лікарів і металургів, шахтарів і акторів... А браконьєри що, у бога теля вкляли?

Головою одноголосно обрали любителя личини зі стажом шофера Долишньої транспортної контори М. Ф. Коношка. Хоч він і не мисливець, та слава такого звіролова здобув... Якщо 1973 року громадянин Л. Жаботинський кушив у нього сім ондатрових іде не винишених шукрок, то через чотири роки вельмишановний полювувач уже сам

навчився доводити «продукцію» до товариного вигляду і продавати громадяниці Н. Токар всім шукрок, з яких хоч зараз шапку ший. І такий авторитет має, що навіть з Криного Рога покупці до нього приїждили. А воно ж, знаєте, копійка до копійки...

— Дорогі колеги! — мовив, подякувавши за високе довір'я, М. Ф. Коношко. — Аби не обмежувати вашої фантазії, єдиного питання на порядок денний ми не виносимо. Кожна має право говорити про все, що йому наболіло. І, звичайно, — досвід, досвід і це раз досвід. Я, наприклад, відаю перевагу пасткам, але не гребую й рушницю, як беру у свого приятеля В. Борушка. Якщо ти спіймаєш, то в халесту вскопай він, а не я. Б'ю все під паху, козую...

Перед зборами

СПОЧАТКУ був монолог. Той самий, «претензійний монолог» голови колгоспу імені Ульянова Добровеличківського району Олександра Олексійовича Коструба, що послужив зав'язкою цієї сповіді. Монолог сумний та безнадійний, пересичений усіма питаннями до комсомолу господарства, яка, за висловом Олександра Олексійовича, тільки вважається комсомолом, а насправді...

— Я не бачу комсомольців. Не відчуваю їхньої роботи, молодечого запалу, логіки.

Ну, що зробили вони для колгоспу? Може, дружно вийшли на суботник? Чи згодилися в позаурочний час допомогти впорядкувати сівко (як це роблять усі спеціалісти колгоспу)? Чи хоч одна комсомолка пішла на ферму, де сьогодні велика скрута з кадрами доярок? Чи оголосили комсомольці ударним фронтом тваринництва? Чи пробували створити хоч один комсомольсько-молодіжний сніпак на період жнив і гелерішків львівської роботи? Або, може, хто з них спалахував бажанням брати участь у художній самодіяльності? Чи... Та що там довго історити! Нічого не робить наша комсомольська організація. Лише тиєскі платить, та й то, наскільки мені відомо, нерегулярно, а з деяких комсомольців їх треба просто силою вимагати.

Вже й секретаря комітету комсомолу Івана Шербатюка звільнили від усіх інших робіт, тільки секретарюю, дій, згуртовувати комсомольців, організувати.

Не допомогло. Ніхто цікавих справ, ніяких ініціатив. Живуть сіро, нудно. Ото тільки й забава: футбол. Ставлять «галочку», що спорт — на рівні. Правда, результати хороші, але ж половина су-перників команди — зайшли люди, не наші, не колгоспні. Як ж, скажімо, користь від тих перемог, яке ж моральне задоволення?

Відсутність ініціативи, байдужість, небажання, як кажуть, пальцем поворухнути, аби тебе, комсомольця, згадували добрим словом. Ось яка у нас колгоспна сніпкова молодь.

Закладають нам у райкомі, що не зростає кількісно комсомольська організація. А як же вона зростатиме, коли підготовкою дівчат і хлопців ніхто не займається, коли навіть секретар не знає, кого можна прийняти в лави ВЛКСМ, хто хоче вступити до комсомолу, а кому ще треба підказати? Ось, наприклад, працюють у нас на фермі молоденькі дівчата доярками. Не комсомолки. Хоча могли б уже стати ними, і першим їхнім комсомольським дорученням було о створення комсомольсько-молодіжної лавки на фермі. Це просто пастиба на потреба господарства — піднести тваринництво. А кому ж, як не комсомольцям, їти туди, де важко де перешкоди?

Немає у нас цього. Десь у молодій лаві, а слухний, молоді бувають ВЛКСМ. Живе в бар'єрах, мерзє на п'ятидесятиградусному морозі. Але буди? Во цього вимагає держава, бо так треба. А тут, у колгоспі, все є і дано, прекрасний будинок культури, нова техніка, телевізори і свій газети, — тільки працюй! Живи весело, творчо. Не хочуть. Самі собі створюють штучні труднощі і самі ж бояться їх перестроювати. І ці надумані болячі, а то й просто страшні пасивності прикриваються тим, що, мовляв, колгоспне керівництво не приділяє молоді уваги.

Голова колгоспу говорив довго. Але в наведених уривок з того монолога красномовно свідчать роботу комсомольської організації занедбану.

До речі, голова запропонував тим, перед ним виступав свій монолог (другому секретарю Добровеличківського району ВЛКСМ Миколі Чайді і мені, спеціально «Молодого комунара») прийти на комсомольські збори, куди обіцяли «звільнити» всіх комсомольців. Правда, дивно звучить звання. Однак голова мав досить благородний намір: хоч на одному своєму зібранні нехай будуть присутні всі комсомольці господарства.

Відразу обмовлюсь: намір не вдався, хоча, справді, О. О. Коструба виділяв мавину секретарю комітету комсомолу Івану Шербатюку, аби той записався «сезонником». Отже,

ЗБОРИ

З 27 чоловік, що перебувають на обліку в комсомольській організації колгоспу, на ці збори з'явився чотирнадцять. До речі, за винятком секретаря, всі без комсомольських значків. З відсутніх двоє — хворі, а інші працювали на своїх змінах. Оших «інших» можна було підміняти, але заздалегідь не подбали про це ні самі комсомольці, ні той же голова колгоспу, який виділяв машину, не подумав, кого ж звозитимуть сюди.

— А хто ж відповість за роботу на зборі? — задивлювався Іван Шербатюк. — У нас у колгоспі з цим не рахуються. Треба працювати, і все. Мене, припустімо, два рази не було на пленумі райкому комсомолу. Чому? Сам голова не відпускав. Скажу відверто, не поважають у нас комсомол, зневірився чомусь у молоді, ніхто із старших серйозно не ставиться до колгоспної комсомольської організації.

От вам і допомога... А втім, не робитимемо поспішних висновків. Адже попереду — збори...

Доповідач комсомольського батяка Івана Шербатюка була самокритичною.

— За останні два-три роки, — щиро признався секретар, — комсомольська організація зменшилась майже вдвоє. Нема бази для її зростання. Комсомольсько-молодіжна тракторна бригада № 1,

котра кілька років тому ставилася на всю область своїми відмінними показниками в роботі, тепер фактично не існує, адже в ній залишилося лише 8 комсомольців, які не становлять і чверті всієї кількості членів бригади. А не так давно їх було три чверті...

У школі старшокласники оволодівають професією тракториста. Спеціальність дістають, але йдуть працювати куди завгодно, аби не в колгосп. Чому? Ніхто не зацікавив школярів, ніхто не агітував їх залишатися в рідному господарстві. Йомітет комсомолу ще дуже мало приділяє уваги профорієнтаційній роботі, не влаштовує зустрічей з учнями, з допомогою комсомольської організації колгоспу не проведено жодного вечора, школа не відчуває допомоги від комсомольців і в обладнанні навчальних кабінетів. А як

Не відчуваємо ми допомоги з боку старших. Усі якось самі по собі. Вийшли в поле — ніхто за день і не під'їде, не поцікавиться. Хлопці працюють молоді, недосвідчені, щось ламається в тракторі — копирсаються цілий день, не раують, а прийти на допомогу нікому. Ось як ми працюємо...» (Олександр Кожухар).

ПРО ДОЗВІЛЛЯ

«Працюю в колгоспі майже рік, а ще не бачила, щоб організували якісь цікаві заходи, щоб проводили вечори відпочинку в клубі» (Людмила Швещ). «Дозвілля, як такого, у нас нема. Во що то за відпочинок, коли й піти нікуди? На середньому рівні лише спортивна робо-

бо не мали аргументів. У душі кожен відчував, що неправий, ой, як несправий зарозумілий голова колгоспу. Але ніхто не зміг переконати його. Такі пішов він із зборів з почуттям власної гідності, махнувши рукою на «дитяче летітання» молоді. Пішов, не зрозумівши, що всі вони: і він, голова колгоспу, і члени правління, і комсомол — роблять одну спільну справу. Закладають основи комуністичного села. Пішов, не зрозумівши, що позиція невтручання може в недалекому майбутньому обернутися невеселою картиною: «постаріють» ферми, тракторні бригади, майстерні...

Диктатура керівництва, як сказала комсомолка Люба Гнідець, стала однією з причин появи в колгоспі «печоринців», молодих людей, котрим не дають можливості жити на повні груди. Стала значною така позиція голови колгоспу у відношенні до молоді: вислухає скарги, заперечить, прокритикує, а щоб порадити по-доброму, по-людськи, підтримати, допомогти—цього від Олександра Олексійовича не доб'ється.

«Я тут хазяїн, я тут голова» — таку відповідь чуєш, коли хочеш із чимось не погодитися або щось своє запропонувати, — каже Іван Шербатюк.

Звичайно, у словах ображені комсомолі була частка правди. Я сама чула з уст Олександра Олексійовича неперестойне, недопустиме порівняння комсомолу з чимось гіршим, ніж ніщо.

Справді, Коструба не вважає за потрібне довіряти молоді (вона, мовляв, цього не заслуговує). На такому погляді йдуть і бригадир тракторних бригад, правління колгоспу, хоч не так давно саме те господарство було в числі тих, до роботи з молоддю приділяло значну увагу, де ставку у виробництві роблять саме на молодих. Не так давно — це до того часу, поки не змінив голову колгоспу. І це тим дивніше, що О. О. Коструба — член райкому комсомолу та й сам не молодий, стати порадником, старшим, до-свідченим другом комсомольської організації колгоспу? Звичайно, критикувати можна і треба, але робити це не так, як робить Олександр Олексійович. Скоріше то не критика, а безжальне, але критичне, що принижує людей. Допомога, доброзичливість і навіть батьківське ставлення до комсомольців — ось звідки треба почати підняти комсомольську роботу в колгоспі імені Ульянова.

Зуміли ж у сусідньому господарстві, колгоспі імені Карла Маркса, з активною і повсякденною допомогою голови колгоспу К. А. Біліка та секретаря партійної організації В. Г. Донія піднести на належний рівень діяльність комсомольців. А там же теж було дуже скрутне становище, подібне до того, яке нині в колгоспі імені Ульянова.

Життя спілчан на правах пасників породило неввіру комсомольців у свої сили. У них, як то кажуть, опустилися руки. Отак і перетворювалася діяльність, життєрадісна комсомольська організація в пасивну масу. Отак і подалася в сучасній Тишківці зовсім не сучасні, молоді люди. «Печоринці». Страждали, котрих ніхто не розуміє.

Хай не здається читачеві, що я виправдую комсомольців господарства як жертву недоброзичливого ставлення до них голови колгоспу чи бригадирів тракторних бригад. Ні, я не виправдую. І як тут не згадати легендарного Павлу Корчагіна, котрий жив, діяв, бо сам хотів цього. Йінтя ставило перед ним одну перешкоду за іншою, відбирало сили. Та він жив, і не просто жив, а діяв, працював, був у вирі всіх подій. Бо для нього, Корчагіна, не існувало маленьких, незначних, нудних або сірих справ — будь-яка справа, потрібна народові, була і його кривісною справою. Корчагіна був бойовий духом. А цієї бойовисті, усвідомлення особистої потреби і якраз і не вистачало комсомольцям з колгоспу імені Ульянова.

Адже ж можна було (і не раз!) дозвезти всім, на що здатна молодь. Дружно, наприклад, вийти на суботник і навести порядок хоча б на тій же фермі або надати нормального вигляду подвір'ю тракторної бригади. Або виступити з ініціативою: організуємо комсомольсько-молодіжний сніпак. Невже не підтримали б цього в колгоспі? Тільки щоб ініціативи мали реальне підґрунтя, щоб були не просто красивим закликом, а серйозним, продуманим починсом, підтриманим усіма членами організації. Свідомо підтримали.

Безперечно, треба і райкомові комсомолу взяти шефство над комсомольською організацією колгоспу імені Ульянова. Якщо пропустити райкомівці момент, коли відбувалося отс перетворення в «печоринців», то тепер необхідно безгрозання повернути комсомолі колгоспу і сили, і впевненість, і ентузіазм. Образно кажучи, повернути крила.

Міне кілька тижнів, і комсомольці колгоспу зберуться на свої звітно-виборні збори. Мабуть, ті збори повинні стати звітним кожним члену ВЛКСМ перед своїми товаришами про роботу. Звичайно, прийдуть на збори представники партійного комітету, правління колгоспу, щоб разом по діловому, продумано зрозуміти пошто до іншого життя комсомольців — справді комсомольського.

Л. ВАСИЛЕНКО,

спецкор «Молодого комунара».

Добровеличківський район

● Звіти й вибори в комсомолі

ПРЕТЕНЗІЙНИЙ
МОНОЛОГ
ГОЛОВИІ ПРОБЛЕМА
«ПЕЧОРИНЦІВ»
У КОЛГОСПІ
ІМЕНІ УЛЬЯНОВА

працюють вокалі-виробничим? Іх у нас аж п'ятеро. Та спитайте їх, чи хоч один був у школі, чи знає хто, до якого класу приналежить? Тож і результати: лише четверо випускників 1978 року залишилися працювати в колгоспі.

А молоді потрібно готувати до роботи в колгоспі, виконувати у дітей гордість за своїх батьків і матері, чий рідні працяють? Хліба, дають країні молоко, м'ясо. І це має стати часткою, важливою і необхідною, діяльності комсомольців-виробничим.

Формалізм, неконкретність, невміння визначити головні точки прикладання сил характеризують стиль нашої роботи. Наш комітет працював у відірві від реального стану справ на місяці, від завдань, які вимагають невідкладного розв'язання. Приміром, Надія Мартиненко навіз членські внески відмовляється збирати, не кажучи вже про виконання свого основного доручення (вона — заступник секретаря по ідеологічній роботі).

Штаб комсомольського проєктора, що його очолює Люба Гнідець, закінчив свою роботу із завершенням жнив. А до того, що у нас незалежно порушено дисципліну, тому ще немає діла. Комсомольці Віктор Мелниш, Іван Устименко, Юрій Мудренко не раз порушували трудову дисципліну, з'являючись на роботу в нетверезому стані. Та «ІН» мовчить.

А відносно молоді? Коли ж для нас це не було проблемою, але тепер... Адже не секрет, що наші комсомольці не хочуть брати участь ні в проведенні вечорів відпочинку, ні в художній самодіяльності. Всі чекують, поки для них це зробить якийсь добрий дідусь.

Комсомольці говорять про те, що найбільше хвилювало їх, що накіпало, назбиралося в душі. Відчувалося, що доповідь зачитана живі струни, і молоді зраділи можливості висловитися. При своїх товаришах. При гостях. При голові колгоспу.

Якби всі ті виступи, не перефразовуючи і не прикрашаючи, умовно звести до кількох, об'єднавши за певною спрямованістю і виврашив, як то кажуть, раціональні зерна в цих схвильованих «вишнях» душі, то вийшло б ось що.

ПРО ВИРОБНИЦТВО

«У доповіді говорився, що на фермі немає дівчат-комсомолок. А хто гуди піде, коли немає там справжнього господаря? Приміром збудували в колгоспі молодіжний комплекс, але механізації як не було, так і немає. Кормороздавачі побито транспортер потіжно ламається. Атмосфера в колективі нездорова. А взяти тракторні бригади. Позарослали бур'янами їх подвір'я, безгосподарність на кожному кроці: там троє псів, перед двором валяється, там — якийсь тріска деталь, а там — вагали цілий нуд, кинутий напризволяще» (Віктор Швещ).

Ініціатори виробництва в нас? Сильні райіс скарижались на їх неспокійності, але справи не рухались з місця. Як ж може бути зацікавленість, коли ти не старший, як не працює — не виконаєш і нічого? І не тільки ми, молоді, терпимо. Кожен тракторист.

А довіря до молодих? Немає його. Правда, є серед нас неординарні, однієї усіх же не можна різнити по ній. А у нас у тракторних заганах так, раз ті молоді — бері стару машину, і тільки ви свій відслужили, реманент і працю. До нової ж техніки тобі зовсім. Ото ж не хочуть хлопці-випускники школи йти в механізатори, бо знішть: працюватимуть на «розвалюхах», сні і нерви чимало витратимуть, а заробітку — нічого.

та, та й то тільки влітку, бо взимку умов немає» (Віктор Глужов). «За півтиском кудись поїхати теж не можемо, бо то часу немає, то не повідомляють нас заздалегідь, що надійшли півтиски. Якоюсь дани півтиску одному трактористові, а він, замість того, щоб їхати відпочивати, другого дня просидів у буфеті. Ось таких «дестойних» вибирають комітет комсомолу і керівництво колгоспу...» (Олександр Кожухар).

ПРО НАСТРІЙ

«Працюю я токарем у колгоспній майстерні. Повернувся з армії в колгосп, бо хотів тут жити і працювати. Але скільки вже я в майстерні, ніякого нового інструменту не надходило. Люди сердяться, що часно не роблю потрібних деталей. А чим і з чого я їх зроблю? Часом такий настрій буває, що хочеться все кинути і втекти з колгоспу» (Віктор Макаренко). «Працював я трактористом. Потім провинився, мене оштрафував, звільнили. Залишив я роботу. Чекаю, якби скоріше вже в армію забрали. Після служби й не подумаю повертатися в цей колгосп» (Юрій Мудренко).

«І голова колгоспу завжди помітає щось погане, а щоб по-справжньому допомогти нам — так ні. У мене особисто настрої падають песністичний. Я ось тут, на зборах відверто заявляю: від сьогоднішнього дня внесків не платитиму, комсомольцем себе не вважаю» (Володимир Воробцов).

Своєрідне резюме голови колгоспу, що був присутній на зборах:

«Слухаю я вас — і чую лише плачі та ридання.

Кажете, бур'янами тракторні бригади позаросли? А там же, до речі, основна маса комсомольців. Коли суботник — удвоє старші за вас працюють, а ви, молоді, сильні, не вважаєте за потрібне з'явитися.

Кажете, на колгоспі немає порядку? А хто ж чотирь нормороздавачі розбав, хто поїв чимось парам? Старі кадри? Ні, товариші, наші ж ровесники, може, і комсомольці.

А чого молоді почали пити? Задумувались над тим комсомольці, пробували зарплати п'ємою ліквою? Не пробували. Во й самі п'ють. І Вербова, і Мудренко, і Устименко, і це дехто.

Вачу я, ви все хочете звернути на колгосп, а себе не цікате. А снід би вам задуматися, добре задуматися: що ж ми хорошого зробили, яка ж від нас віддача?

Збори ухвалюють рішення. Але ж яке воно розв'язує, неконкретне! Рішення, яке не визначає, що робити, кому робити, як робити. Рішення, яке тільки народжує, яке приречене. Рішення, яке нікого конкретно ні до чого конкретного не зобов'язує.

Після зборів

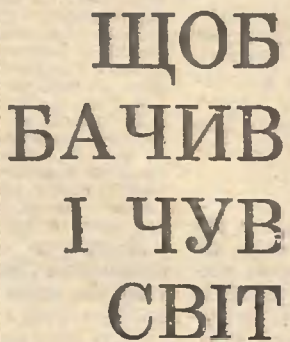
Розходились. Хто повагом, хто бігом, з полетілими, що, напевно «добра прощедура» кіпчили.

— Це, мабуть, найкращі наші збори — підсумував Іван Шербатюк. — Усі висловили свої точки зору. І голова колгоспу не дуже злякався.

А мене, чесно кажучи, збори не захопили. Чому? Та тому, що виставили наока безцільні комсомольської організації. Віддали були порівняно з резюме О. О. Коструба порівняння членів ВЛКСМ щось довести, в чомусь переконати. Віддали,

ЯКА ТВОЯ ДУМКА
ПРО ТЕ, ЩО ТИ ПРОЧИТАВ
НА ЦІЙ СТОРІНЦІ?

1. Чи складалася подібна ситуація в твоїй організації? Як зарадити їй?
2. Яке ставлення до молоді в твоєму селі?
3. Яку допомогу ти, комсомольцю, хотів би відчувати з боку старших?

Редактор М. УСПАЛЕНКО.